

HỒI THỨ BA MƯƠI TÁM

HỀ THA ĐƯỢC NGƯỜI HÃY THA NGAY

A Tú thấy Thạch Phá Thiên lo lắng trán toát mồ hôi nhỏ giọt thì trong lòng bất nhẫn. Nàng lại đặt bàn tay trái nhỏ nhắn lên lòng bàn tay to lớn của chàng, rồi nói bằng một giọng ngọt ngào:

-Sử đại ca không có lỗi gì với tiểu muội cả.

Thạch Phá Thiên nghe nàng nói vậy mừng rỡ vô cùng. Trái tim đập loạn lên. Chàng nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay nhỏ bé mềm mại của nàng và không dám đặt môi vào hôn nữa.

A Tú điều hoà hơi thở một lúc rồi nói :

-Đại ca đã đả thông kinh mạch cho những những cùng tiểu muội, nhưng không biết đến năm nào tháng nào mới khôi phục lại được công lực?

Thạch Phá Thiên chẳng hiểu gì về vụ vận công bị tẩu hỏa mà chàng cũng chẳng biết kiếm lời an ủi, chỉ nói theo ý nghĩ của mình:

-Mong sao cho Đinh Bất Tứ đừng tìm đến chúng ta. Như thế thì trong thời gian công lực của những những cùng cô nương chưa phục hồi cũng không có gì đáng ngại.

A Tú mỉm cười nói:

-Bây giờ những những tiểu muội đâu có phải là những những đại ca nữa? Người là đại tổ sư sáng lập Kim Ô phái. Thế mà sao đại ca cũng không kêu người bằng một tiếng "Sư phụ"

Thạch Phá Thiên nói:

-Tại hạ đã quen miệng mất rồi, bây giờ muốn đổi lại khó quá.A Tú cô nương...

A Tú ngắt lời:

-Sao đại ca cứ kêu tiểu muội một điều cô nương hai điều cô nương cho có vẻ khách sáo như vậy?

Thạch Phá Thiên vội đáp:

-Dạ dạ! Cô nương chỉ giáo cho tại hạ kêu bằng gì mới phải.

A Tú hai má ửng hồng nghĩ bụng:

-Sao y không kêu mình bằng Tú muội cho hợp lý và có thể mình mới tiện kêu y bằng đại ca.

Tuy nàng nghĩ vậy nhưng rụt rè không dám nói ra. Sau mới bảo chàng:

-Đại ca cứ kêu tiểu muội bằng A Tú là xong. Còn tiểu muội kêu đại ca bằng gì được?

Thạch Phá Thiên đáp:

-Cô nương muốn kêu tại hạ bằng gì xin cứ tùy ý.

A Tú cười hỏi:

-Tiểu muội kêu đại ca bằng đại tổng tử, đại ca có tức không?

Thạch Phá Thiên cười đáp:

-Thế là hay lắm chứ, sao tại hạ lại tức được?

A Tú cất tiếng oanh, hô lên:

-Đại tổng tử!

Thạch Phá Thiên đáp ngay:

-Hay lắm! A Tú!

A Tú cũng thừa lên rồi hai người trông nhau mà cười. Trong lòng đều vui sướng không bút nào tả xiết.

Thạch Phá Thiên nói:

-A Tú đứng lâu mỗi mệt. Chúng ta ngồi xuống nói chuyện.

Hai người sòng vai ngồi dưới một gốc cây lớn. Nàng tóc dài rủ xuống vai. Ánh dương quang chiếu vào mớ tóc đen láy thành ra những điểm lấp lánh. Mớ tóc bên phải nàng xoả cả vào trước ngực Thạch Phá Thiên.

Thạch Phá Thiên khẽ cầm lấy rồi dùng ngón tay chỉ rất nhẹ nhàng. A Tú nói:

-Đại tổng tử ca ca! Giả tử không được gặp ca ca thì nhưng nhưng cùng tiểu muội đều chết đuối dưới lòng sông rồi, còn đâu có lúc này nữa nhỉ ?

Thạch Phá Thiên nói:

-Chúng ta vĩnh viễn cứ thế này ở với nhau cho ngày tháng trôi qua há chẳng vui thú ư? Sao lại học võ công để đánh giết nhau gây nên mối thương tâm cho mọi người ? Tiểu huynh thiết không sao hiểu được lòng người lại kỳ cục thế.

A Tú nói:

-Võ công nhất định cần phải học rồi. Trên cõi đời này số người bạc ác quá nhiều. Mình không đánh họ nhưng họ có tha mình đâu. Đánh người thì không quan hệ mấy nhưng giết người mà không cứu sống lại được nữa. Đại tổng tử ca ca! Tiểu muội yêu cầu ca ca một điều được chăng?

Thạch Phá Thiên sung sướng đáp:

-Làm sao lại không được? A Tú muội bảo làm gì là tiểu huynh làm như vậy.

A Tú nói:

-Kim ô đao pháp của những những tiểu muội thiết là lợi hại mà nội lực ca ca lại thâm hậu vô cùng. Sau khi luyện thành thì trong võ lâm khó có người đối thủ được với ca ca. Có điều tiểu muội vẫn băn khoăn là ca ca thì trung hậu thực thà mà người giang hồ thì tâm địa hiểm độc. Vì chém giết người Ca ca có rất nhiều kẻ thù,

họ sẽ dùng quỷ kế để hại ca ca thì nhất định ca ca sẽ mắc mưu họ. Vì thế mà tiểu muội yêu cầu ca ca nên ít gây mối oan thù.

Thạch Phá Thiên gật đầu đáp:

-Thế là A Tú muội có lòng tốt với tiểu ca dĩ nhiên tiểu ca càng nên nghe lời A Tú muội.

Hai má A Tú lại phơn phớt màu hồng.Nàng nói:

-Từ đây ca ca đừng nói là điều gì cũng nghe tiểu muội mà ca ca bảo sao tiểu muội nhất định theo đúng như vậy. Có thể người ta mới khỏi cười là ca ca mất hết chí khí của bậc đại trượng phu.

Ngừng một chút, nàng lại nói tiếp:

-Tiểu muội coi nhưng nhưng truyền dạy Kim ô đao pháp cho ca ca, chiêu nào cũng hung hãn hiểm độc đến chết người. Ngày sau ca ca cùng người động thủ tất lắm kẻ bị mất mạng. Như thế thì không gây thù oán sao được?

Thạch Phá Thiên nghe nói mà kinh. Chàng đáp:

-Tú muội nói phải lắm! Chi bằng tiểu huynh không học môn đó nữa và tiểu huynh sẽ xin nhưng nhưng đừng dạy là xong.

A Tú lắc đầu đáp:

-Phái Kim ô chỉ có môn đao pháp đó mà thôi ngoài ra không có môn võ nào khác.Vả lại bất luận thứ võ công gì cũng đi đến chỗ đả thương hay giết người. Nếu không đả thương và không giết người thì không phải là võ công nữa. Tiểu muội chỉ yêu cầu ca ca khi động thủ với ai cũng nên nương tay. Hễ tha người được tha hãy tha ngay. Như vậy cũng hay lắm rồi.

Thạch Phá Thiên đáp:

-Hễ tha người được hãy tha ngay. Thật là một câu nói rất văn hoa. A Tú Muội! Nàng là người rất thông minh mới nói được những câu văn hoa như thế.

A Tú mỉm cười nói:

-Tiểu muội đâu có thông minh nghĩ ra được câu nói văn hoa đến thế? Đây là ở trong một bài thơ nào đó có câu:

Tứ xuất động lai vô địch thủ,
Đắc nhiên nhân xử thả nhiên nhân.

Dịch:

Xuất động khôn tìm tay địch thủ,
Hễ tha người được hãy tha ngay.

Thạch Phá Thiên hỏi:

-Bài thơ nào vậy?

Chàng đã không biết chữ thì dĩ nhiên chẳng hiểu gì về thi từ ca phú.

A Tú đưa mắt nhìn chàng lộ vẻ kinh ngạc. Nàng chẳng biết chàng không hiểu gì về thi từ ca phú.

A Tú đưa mắt nhìn chàng lộ vẻ kinh ngạc. Nàng chẳng biết chàng không hiểu thật mà cho là gặp sao hỏi vậy mà thôi. Nàng không trả lời vào câu hỏi, trầm ngâm một lúc rồi nói:

-Khi nào trong thiên hạ không ai địch nổi mình thì mới nghĩ đến chuyện tha người. Bằng trái lại thì mình phải van xin người tha cho mà chưa chắc đã được. Đại tống...

Đột nhiên nàng dừng lại mỉm cười nói tiếp:

-Nếu kêu đại ca bằng Đại tống tử ca ca thì thấy nó lòng thông thế nào ấy. Vậy tiểu muội kêu bằng "đại ca" cho giản tiện hơn có được không?

Rồi nàng không ngờ Thạch Phá Thiên trả lời, đã nói luôn:

-Tiểu muội yêu cầu đại ca tha người, nhưng bọn người võ lâm tâm địa nham hiểm xảo quyệt mà đại ca thì lòng dạ thẳng ngay. Đại ca không giết họ nhưng biết đâu họ chẳng nhân tẩm lòng chân thật của đại ca mà lo mưu ám toán. Như vậy chẳng hoá ra tiểu muội làm hại đại ca ư? Đại ca ơi! Tiểu muội đã được coi người ta sử dụng một chiêu thức rất ảo diệu. Tiểu muội bắt chước họ thì triển cho đại ca coi nhé.

Nàng nói xong cầm lấy con dao chặt củi ở bên mình Thạch Phá Thiên, từ từ đứng dậy thủ thế rồi giơ ngang lưỡi đao đưa về phía trước. Đoạn nàng hướng mũi đao đưa sang mé tả, xoáy đao lại đâm chéo qua mé hữu. Sau cùng nàng vận đao hướng về mình rồi từ huyệt My tâm trên trán lướt đao chém thẳng xuống.

Thạch Phá Thiên thấy tà áo nàng bay phất phới, kiểu cách cực kỳ mỹ diệu. Chàng không ngờ một cô gái yêu kiều, thướt tha khép nép, mà lại sử được chiêu số về đao pháp tinh diệu đến thế! Chàng nhìn A Tú ra chiêu trong lòng khoan khoái nhẹ nhàng, nên không chú ý nhớ được đao chiêu.

A Tú thu đao về lùi lại hai bước ôm đao mà đứng rồi nói:

-Lúc thu đao về xong vẫn cần vận động nội kinh để bảo vệ cả bốn mặt đặng đề phòng địch nhân đánh lén.

Thạch Phá Thiên vẫn đứng ngẩn người ra mà nhìn nàng, dường như chàng cũng chẳng nghe thấy nàng đã nói gì. Nàng liền hỏi:

-Đại ca thấy thế nào? Chiêu thức này của tiểu muội tồi lắm phải không?

Thạch Phá Thiên sửng sốt đáp:

-Không phải, không phải! Diệu lắm! Hay lắm!

A Tú lại hỏi:

-Hay ở chỗ nào? Diệu ở nơi nào?

Thạch Phá Thiên đỏ mặt lên ấp úng đáp:

-Cái đó... Cái đó...

A Tú hờn mát nói:

-Biết mà! Đại ca là đại đệ tử phái Kim ô, nên chẳng coi chiêu thức kém cỏi của tiểu muội vào đâu nữa.

Thạch Phá Thiên vội nói:

-Xin lỗi! Tiểu huynh... coi Tú muội ra chiêu hay lắm, nhưng quên mất không nhớ được đao pháp. A Tú cô nương!... Tú muội sử lại một lần nữa cho coi nào...

A Tú làm mặt giận nói:

-Không sử nữa!

Thạch Phá Thiên xá dài nói:

-Thỉnh cầu cô nương sử lại lần nữa.

A Tú cười đáp:

-Được rồi ! Tiểu muội chỉ sử một lần nữa thôi, chứ chẳng có hơi sức đâu mà sử đến lần thứ ba.

Nàng nói xong lại giơ đao lên múa tả đấm hữu vung lên bổ xuống, từ từ sử lại một lượt như trước.

Lần này Thạch Phá Thiên để hết tinh thần ghi nhớ thủ thế, bộ pháp, đao thức, phương vị của nàng.

A Tú lại đỉnh ninh dặn chàng thu đao về rồi vẫn phải phòng vệ địch nhân ám toán. Thạch Phá Thiên nhất nhất ghi nhớ vào lòng, chàng đón lấy con dao chặt củi rồi theo đúng cách thức ra chiêu.

A Tú thấy chàng vừa học đã hiểu ngay thì trong bụng mừng thầm, trầm trồ khen ngợi:

-Đại ca! Đại ca thật là thông minh phi thường. Hễ dụng tâm là học được ngay. Chiêu đao đó kêu bằng " Bàng Xao trắc kích". Lưỡi đao đi tới đâu nội lực xô ra tới đó.

Thạch Phá Thiên nói:

-Chiêu thức này quả nhiên tuyệt diệu! Diêu ở chỗ chột tả chột hữu, lên xuống bất thường, khiến địch nhân không biết đâu mà đề phòng.

A Tú nói:

-Chiêu thức này còn diệu ở chỗ dùng để tha mạng cho người. Những tay cao thủ tử võ, binh khí đã vung lên rồi thành cuộc tử đấu nội lực cực kỳ hung hiểm. Kẻ yếu chẳng chết cũng bị trọng thương. Nếu đại ca kém người thì chẳng nói làm chi, nhưng bản lãnh hơn người mà không muốn hại đối phương để họ toàn thân rút lui cũng là một việc rất khó. Chiêu "Bang xao trắc kích" này đã không hại người mà lại giữ mình không để người đánh bị thương. Cái hay là ở chỗ đó.

Thạch Phá Thiên thấy A Tú đứng tựa vai vào thân cây ra chiều nhọc mệt liền nói:

-A Tú mệt rồi! Ngồi xuống nói chuyện.

A Tú co đầu gối từ từ quỳ xuống rồi ngồi xổm lên gót chân. Nàng hỏi:

-Đại ca đã nghe rõ lời của tiểu muội chưa?

Thạch Phá Thiên đáp:

-Hiểu rồi: Chiêu đó kêu bằng "Bàng xao... bàng xao gì nhỉ!"

Chàng không dụng tâm ghi nhớ mà bốn chữ "bàng xao trắc kích" chàng không hiểu rõ ý tứ, nên không nhớ được hết.

A Tú nói:

-Ha ha! Đại ca lại phân tâm rồi. Đại ca quay đầu đi đừng nhìn tiểu muội nữa.

A Tú nói câu này là để trêu chọc Thạch Phá Thiên. Ngờ đâu chàng bản tính hồn hậu chất phác lại tưởng là nàng nói thật quả nhiên chàng quay đầu đi không dám nhìn nàng nữa.

A Tú tủm tủm cười nói:

-Cái đó kêu bằng "Bàng xao trắc kích". Đại ca! Đại đa số nhân sĩ võ lâm đều là hạng hiếu danh. Một nhân vật nào đã nổi tiếng mà đả thương đại ca thì chẳng sao đâu, nhưng nếu họ bị hại về tay đại ca là họ khó chịu muốn chết. Vì thế mà lúc tử võ, hay hơn hết là đại ca để lối thoát cho họ. Nếu quả đại ca thắng rồi thì nên sử chiêu này chém đông đánh tây để người ngoài hoa mắt nên rồi mình lùi lại hai bước và thu binh khí về. Theo cách này thì người bàng quan không hiểu ai thắng ai bại và gỡ được thể diện cho đối phương, khỏi gây oán thù. Đoạn đại ca lại nói thêm một vài câu tán dương đại khái như: "Kiếm pháp các hạ thiệt là tinh diệu! Tại hạ khâm phục vô cùng. Bữa nay bất phân thắng bại. Vậy chúng ta hoà đi để kết bạn được chăng?" Đại ca làm như vậy là đối phương biết ngay mình có ý nhường nhịnặng giữ thể diện cho họ và chắc họ kết bạn với đại ca ngay.

Thạch Phá Thiên nghe A Tú nói vậy thì trong lòng rất khâm phục chàng nói:

-A Tú! Hiền muội còn nhỏ tuổi mà sao đã hiểu được thế sự nhiều như vậy? Phương pháp đó quả thật là hay!

A Tú lại cười nói:

-Tiểu muội nói xong rồi, đại ca quay đầu lại đi !

Thạch Phá Thiên quay lại nhìn A Tú thì thấy nét mặt nàng hớn hở tươi cười, lòng chàng bất giác cũng băng khuâng mơ mộng.

A Tú nói :

-Tiểu muội có hiểu gì đâu. Đó chẳng qua là bọn người lớn làm như vậy hay nói những câu lịch sự đã nhiều, nên nhớ được một ít mà thôi.

Thạch Phá Thiên nói:

-Tiểu huynh luyện lại một lần nữa cho khỏi quên.

Nói xong chàng nhảy tung mình lên vung dao chặt củi thi triển chiêu " Bàn xoay trắc kích" luôn hai lượt.

A Tú gật đầu khen:

-Hay lắm rồi! Đại ca chẳng quên chỗ nào cả.

Thạch Phá Thiên hí hửng mừng thầm, từ từ đến ngồi bên A Tú.

A Tú bỗng thở dài nói:

-Đại ca ơi ! Tiểu muội dạy đại ca chiêu "Bàn xoay trắc kích" đó, đại ca đừng nói với những người khác!

Thạch Phá Thiên đáp:

-Được rồi! Tiểu huynh không nói đâu. Tiểu huynh cũng biết là nhưng nhưng không thích thế.

A Tú hỏi:

-Sao đại ca lại biết nhưng nhưng không thích ?

Thạch Phá Thiên đáp:

-Tú muội không phải người phái Kim Ô, tiểu huynh là đệ tử phái Kim Ô mà đi học võ công phái khác thì dĩ nhiên nhưng nhưng không thích.

A Tú cười hì hì nói:

-Kim ô phái! Hà hà! Phái Kim ô ư ? Nhưng nhưng thiệt chẳng khác gì trẻ nít.

Thạch Phá Thiên nói:

-Thật thực thì nhưng nhưng Tú muội cũng có điểm còn giống tính nết con nít. Tỉ như Đinh Bất Tứ lão gia mời bà lên đảo Bích Loa du ngoạn, bà cứ đi chơi một chuyến đã sao? Việc gì lại kéo cả Tú muội nhảy xuống sông. Như thế thì bà to gan thật!

A Tú tủm tỉm cười nói:

-Hà hà. Đại ca nêu những cái đỡ của sư phụ lúc vắng người nhé! Tiểu muội mà cáo tố với người thì không chừng người sẽ rút gân lột da đại ca đó.

Thạch Phá Thiên tuy thấy nàng vừa nói vừa cười cũng biết là câu nói đùa, song lòng chàng không khỏi băn khoăn. Chàng nói:

-Từ đây tiểu huynh không nói nữa.

A Tú thấy Thạch Phá Thiên lộ vẻ hoảng hốt thì trong lòng không khỏi áy náy. Nàng biết nói đùa quá độ với con người thành thật như chàng là không nên. Nàng còn nghĩ cả đến mình đã dạy chàng chiêu "Bàn xoay trắc kích" chưa chắc đã có hại gì cho chàng, nhưng cảm thấy mình hãy còn có ý vị kỷ thì trong lòng cũng hơi hối hận. Nàng liền dịu dàng nói:

-Đại ca! Đại ca đã ứng lời tiểu muội sau này có động thủ với ai đã không giết hay đả thương người một cách khinh xuất, mà còn muốn giữ thể diện cho người

nữa. Tiểu muội ... rất lấy làm cảm kích. Tiểu muội chẳng biết lấy chi báo đáp vậy trước hết hãy tỏ lòng cảm tạ đại ca.

Nàng nói xong sụp xuống lạy Thạch Phá Thiên.

Thạch Phá Thiên kinh hãi hỏi:

-Sao A Tú muội lại thi hành đại lễ này?

Chàng thấy A Tú sụp lạy cũng vội vàng quỳ xuống dập đầu đáp lễ.

Bất thành linh cách đó ngoài mười trượng có thanh âm một thiếu nữ tức giận quát lên:

-Ủi chao! Đồ mặt dày! Sao ngươi lại còn làm lễ bái thiên địa với kẻ khác?

Đúng là tiếng Đinh Đang.

Thạch Phá Thiên kinh hãi giật bắn người lên. Chàng cũng lớn tiếng la:

-Trời ơi!

Rồi đứng phắt dậy kêu lên:

-Đinh Đinh Đang Đang!

Quả thấy Đinh Đang từ ven rừng đầu kia vọt người chạy lại.

Đinh Bất Tam cũng theo sau nàng.

Thạch Phá Thiên vừa thấy hai người đã bỏ vía. Chàng khom lưng ôm A Tú vào trong tay rồi co giò chạy tuốt.

Thân pháp Đinh Bất Tam mau lẹ phi thường. Lão chỉ nhô lên hụp xuống mấy cái là đã vượt qua Thạch Phá Thiên đứng lại chặn đường.

Thạch Phá Thiên lại la lên:

-Trời ơi!

Rồi chạy chệnh chếch đi để trốn.

Kinh công chàng vốn dĩ chưa bằng Đinh Bất Tam, huống chi chàng còn ôm một người trong tay.

Chỉ trong chớp mắt Đinh Bất Tam đã đứng đằng trước chặn đường chàng.

oOo